

www.larsdeltrap.nl

www.tijgerlezen.nl

www.querido.nl

© Dit boek is ook beschikbaar als e-book

Oorspronkelijke titel *Krutpojken* (Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2008)

Copyright tekst © 2008 Ulf Stark

Copyright vertaling © 2020 Edward van de Vendel

Copyright illustraties © 2020 Lars Deltrap

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Nanja Toebak

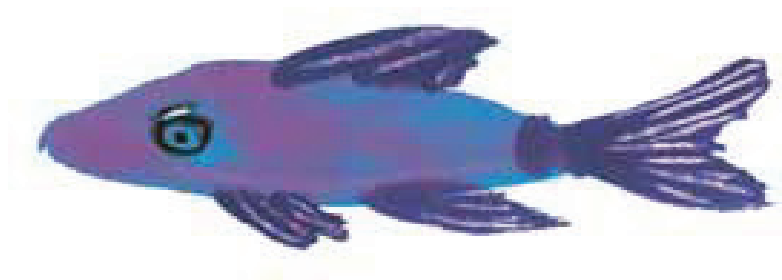
Vormgeving binnenwerk Irma Hornman, Studio Cursief

ISBN 978 90 451 2534 3 / NUR 287

Ulf Stark

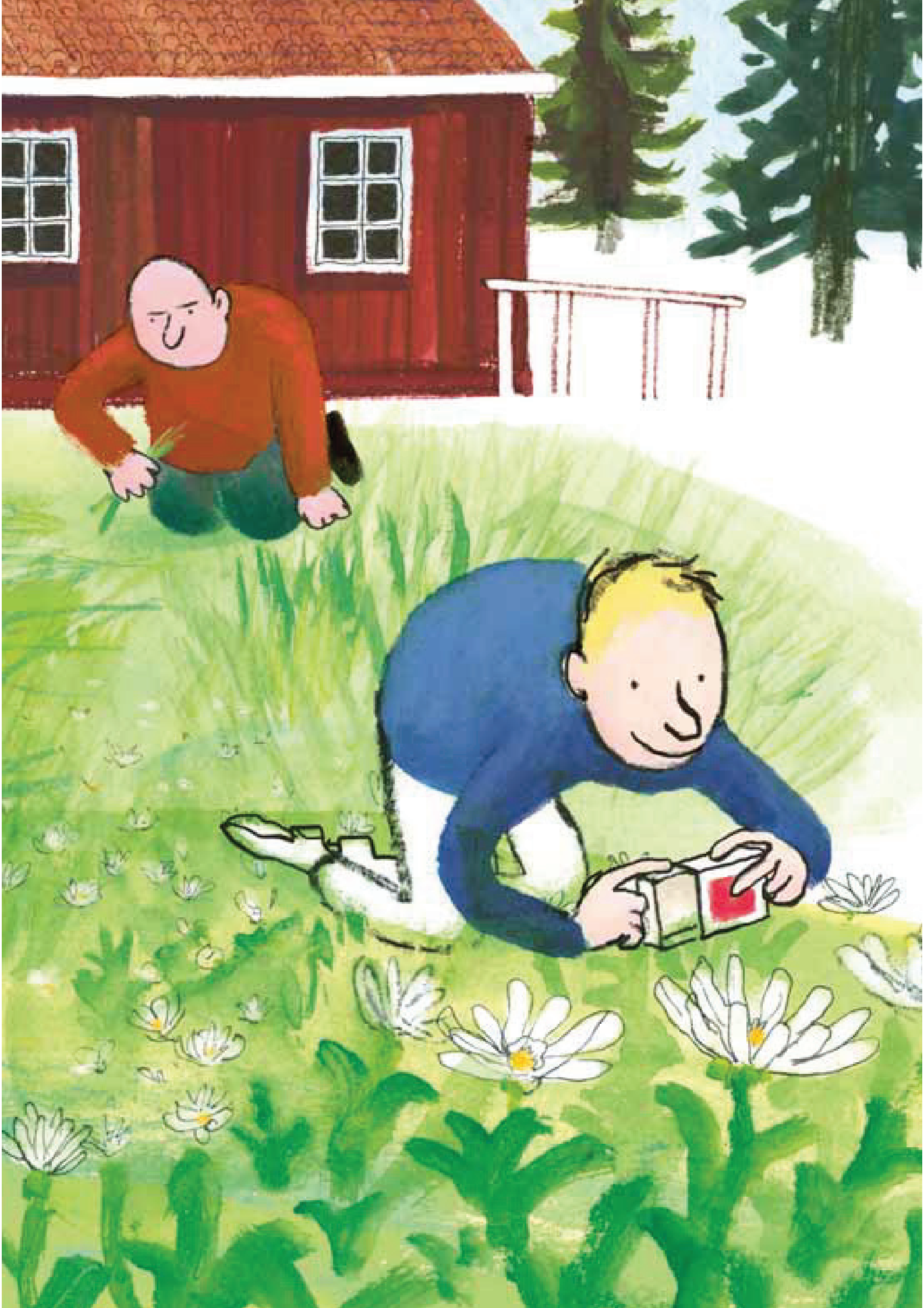
HOE IK DE VISSEN LEERDE VLIEGEN

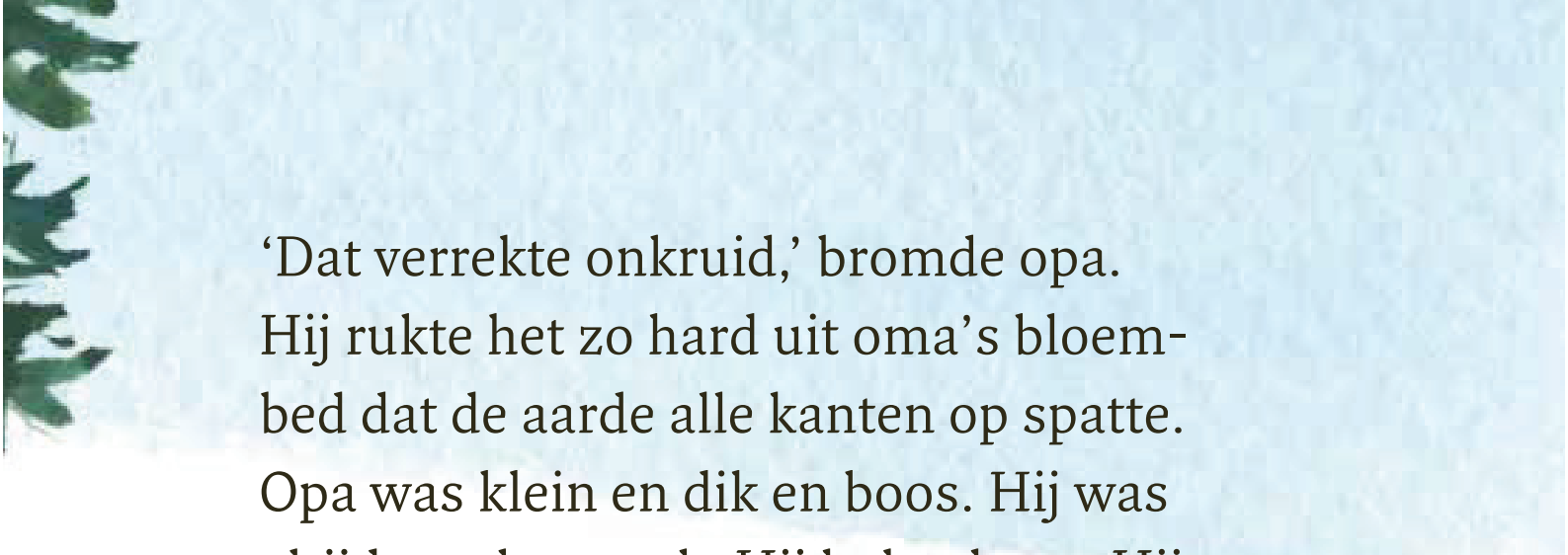
Met tekeningen van Lars Deltrap
Vertaald door Edward van de Vendel

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2020

‘Dat verrekte onkruid,’ bromde opa.
Hij rukte het zo hard uit oma’s bloem-
bed dat de aarde alle kanten op spatte.
Opa was klein en dik en boos. Hij was
altijd aan het werk. Hij hakte hout. Hij
schilderde het huis. En hij vloekte erbij.
‘Dat verrekte onkruid!’

Ik zat op mijn knieën met in mijn
handen een half geopend luciferdoosje.
Ik zat te wachten tot er een hommeltje op
een bloem kwam zitten. Dan zou ik hem
vangen. Dat was het leukste dat ik kon
bedenken, want mijn broer was naar
Per-Olof. En ik mocht niet mee.
Ze gingen steentjes schieten.

Na een tijdje zag opa mij.

‘Wat doe je? Wil je ook onkruid uit-trekken?’ zei opa.

‘Nee hoor,’ zei ik.

‘Wat wil je dan?’ vroeg hij. ‘De rozen water geven?’

‘Nee, ik wil deze hier!’ zei ik.

Want net op dat moment landde er een hommelmot op een bloem. Hij was zo druk bezig met eten dat hij niet merkte dat ik het doosje over hem heen zette. Toen hoefde ik het alleen nog maar dicht te schuiven. Wrrrr! zoemde het vanbinnen. Ik dacht: misschien kan ik net doen alsof het een scheerapparaat is.

‘Wat doe je?’ zei opa.

‘Ik heb een hommelmot gevangen,’ zei ik.

‘Hij zit nu hierin. Luister maar!’

Ik schudde met het doosje, zodat hij wat harder zou gaan brommen, want oude mensen hebben een slecht gehoor.

‘Heb je dat al eerder gedaan?’ vroeg hij.
‘Ja, supervaak,’ zei ik. ‘Wel honderd
keer.’

Ik overdreef. Ik dacht dat hij dat fijn zou vinden. Hij werd vaak blij als je iets ving. Want hij gaf niet veel om dingen uit de natuur. Niet om vliegen. Niet om bromvliegen. Niet om rupsen. Niet om kinderen.

Hij wilde dat mijn broer en ik alle slakken die we vonden zo ver mogelijk de zee in gooiden.

‘Misschien wel duizend keer,’ zei ik, om hem blij te maken.

Maar hij bleef boos.

‘Waar zit jij in godsnaam met je gedachten?’ snauwde hij.

‘Bij jou, opa,’ zei ik.

Toen bevrijdde hij de hommel, die
helemaal draaiierig geworden was en alle
kanten op fladderde.

Daarna legde hij uit dat hommels mooi en nuttig zijn en dat ze bijna voortdurend moeten eten om te kunnen vliegen, omdat ze zo dik zijn, en zo zwaar.